

brug eller industrivirksomheder. Det er helt sikkert et spørgsmål om holdninger, og det kan man også høre her i dag.

Det kom ikke bag på mig, at de socialistiske partier ikke vil støtte det her forslag, men man kunne jo håbe, at det ændrer sig.

Det er også rigtigt, som det blev sagt af hr. Kristen Touborg, at det er hørt i generationer på landboforeningernes generalforsamlinger. Det har jeg også hørt, og det er klart, at det selvfølgelig også skuffer én, at det ikke er blevet afskaffet, når vi en gang imellem har haft en borgerlig regering. Det har nok været svært, og vi håber så, at der efter det kommende valg kan komme en anden regering, som vil være positiv over for at afskaffe det.

Til diskussionen om årstallet og tidspunktet: Det er da klart, at der er et spørgsmål om finansiering, og enten skal man have højere skatter, eller også skal man finde nogle besparelser. Det er logik for enhver, og det må jo så tages op til den tid.

Jeg kan da godt se, at der ikke er flertal for det her forslag. Det er beklageligt, men det forhindrer ikke Fremskridtspartiet i at have den holdning, at det er en fuldstændig bundretfærdig beskatning af erhvervslivet, og det ville under alle omstændigheder skabe arbejdspladser, hvis den ikke var der. Det kan altid diskuteres hvor mange, men der er slet ingen tvivl om, at det under alle omstændigheder ville skabe arbejdspladser.

Jeg vil en gang til sige tak for debatten også til dem, der ikke har støttet forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 63:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af reglerne for aflønning af deltidsansatte eller frivillige brandmænd, strandfogder, redningsmænd og digevagter.

Af Aage Frandsen (SF), Helge Sander (V), Brian Mikkelsen (KF), Tom Behnke (FP), Jette Gottlieb (EL), Addi Andersen (CD) og Poul Nødgaard (DF).

(Fremsat 13/11 97).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen):

Forslagsstillerne, der repræsenterer alle partier uden for regeringen, ønsker med dette forslag at sikre, at deltidsansatte eller frivillige brandfolk, redningsmænd, strandfogder og digevagter i tilfælde af arbejdsløshed stilles på linje med personer, der modtager vederlag for borgerligt ombud.

Landsklubben for deltidsansatte brandfolk har rettet flere henvendelser til regeringen for at få ændret reglerne, men det har regeringen af forskellige grunde ikke ønsket. Nu ønsker forslagsstillerne imidlertid at imødekomme ikke mindst brandfolkenes ønsker. Sagen er ganske godt belyst i kraft af, at tilsvarende forslag blev fremsat i den seneste folketingssamling. Der blev altså også nedsat en arbejdsgruppe, der skulle belyse sagen nærmere. Arbejdsgruppen afgav en rapport den 25. marts 1997, som forslagsstillerne alle må være bekendt med.

Jeg har imidlertid en fornemmelse af, at forslagsstillerne ikke kan have gjort sig helt klart, hvilke forskellige konsekvenser en gennemførelse af lovforslaget ville have. Jeg kan f.eks. indlede med at konstatere, at de deltidsansatte brandfolk i den omtalte rapport giver ganske klart udtryk for, at foreningen ikke ønsker det foreliggende forslag gennemført. Det synspunkt deles af deres arbejdsgiver, kommunerne, og Falcks Redningskorps.

Det er også værd at notere sig, at den største af de faggrupper, som forslaget skal støtte, ikke ønsker støtten i den form. Jeg skal også bemærke, at det af rapporten kan udledes, at det ikke er relevant at inddrage digevagter og strandfogder i denne sammenhæng.

Jeg synes derfor, vi skal skære sagen ned til at koncentrere os om brandfolk og redningsmænd, for det er de grupper, der er omfattet af de regler, som forslagsstillerne ønsker dem undtaget fra.

Det er et grundlæggende og fast princip, at hvis man i en ledighedsperiode modtager arbejdsløshedsdagpenge, men også udfører arbejde, reduceres dagpengene. Det er vel også ganske logisk, at hvis man er ledig og modtager dagpenge til erstatning for en indtægt, så skal en eventuel indtægt fradrages. Dagpenge er supplement til en indtægt og da ikke omvendt.

Der har også længe været det faste princip, at hvis man indtil 13 uger forud for en ledighedsperiode samlet har arbejdet mere end overenskomstmæssig arbejdstid, så skal de overskydende timer afspadseres, før man kan modtage dagpenge. Jeg er klar over, at brandfolk m.fl. i en kort periode har været undtaget fra dette princip. Det skal jeg vende tilbage til senere.

Arbejdet som deltidsbrandmand eller redningsmand er egentligt lønarbejde. De pågældende er ansatte på almindelige vilkår. De modtager overenskomstmæssig løn og andre lønmodtagerrettigheder, ATP, feriepenge m.v. for det ydede arbejde. De har vel nok påtaget sig arbejdet frivilligt, men det har vel alle, der har et arbejde.

Når forslagsstillerne taler om frivillige brandfolk, så må det dreje sig om de brandfolk, der indgår i en helt særlig og historisk betinget ordning i nogle kommuner i Sønderjylland, og som ikke får honorar for deres arbejde. I den forbindelse vil jeg lige nævne, at Arbejdsministeriet har fastslået, at sådanne frivillige brandfolk slet ikke er omfattet af de problemstillinger, som forslaget skal løse. Det fremgår også af den omtalte rapport.

Når deltidsansatte brandfolk benyttes i væsentligt omfang, skyldes det hensyn til strukturen af de kommunale beredskaber, hvor det kun i nogle tilfælde er nødvendigt eller hensigtsmæssigt at have fuldtidsansatte brandfolk. Der er på landsplan ansat omkring 3.000 deltidsansatte brandfolk med forskellige timetal.

For at friholde brandfolk og redningsmænd fra reglerne om fradrag i dagpenge og overskydende timer kan man gå to veje. Det kan ske ved, at brandfolk og redningsmænd undtages fra de nye bestemmelser i arbejdsløshedsforsikringsloven. Det fremgår imidlertid af bemærkningerne til beslutningsforslaget, at forslagsstillerne ikke ønsker en ændring af principperne

for a-kasse-regler for bierhverv. Hvis de pågældende beskæftiges i et hverv, der vederlægges, kan undtagelsen i stedet ske administrativt. Der er ikke i loven nogen definition af et hverv, men som hverv betragtes forhold som nævnninge, domsmænd, lægdommere, kommunalbestyrelsesmedlemmer, offentlige repræsentanter i institutioner, råd, nævn samt medlemmer af menighedsråd.

Lønmodtagere, som vi har med at gøre her, kan ikke undtages for reglerne administrativt, og der er derfor ikke nogen virkning af blot at kalde brandfolks og redningsmænds løn for vederlag. En undtagelse forudsætter derfor, at deltidsansatte brandfolks og redningsmænds arbejde ved lov udtrykkeligt gøres til et hverv, der vederlægges, hvorefter hvervet kan undtages fra de pågældende bestemmelser i arbejdsløshedsforsikringsloven.

Sådan som regeringen har forstået forslaget, er det netop forslagsstillerens ønske. Jeg tillader mig at gentage, at det ikke er brandfolkens ønske, og det forstår jeg egentlig godt. Gennemføres forslaget, får det som konsekvens, at brandfolk og redningsmænd ikke længere er lønmodtagere, og at det ikke er ganske uden betydning, om man udfører lønarbejde eller udfører et hverv, kan jeg illustrere. Jeg kan f.eks. nævne, at lønarbejde kan danne grundlag for optagelse i en arbejdsløshedskasse, at det kan medregnes til opfyldelse af beskæftigelseskravet for opnåelse af dagpengeret, og at det kan danne grundlag ved beregning af dagpengesats. Det kan hverv ikke.

Hvis brandfolk og redningsmænd udfører et hverv, så skal der udbetales vederlag, for at de kan blive undtaget fra bestemmelsen i arbejdsløshedsforsikringsloven. Så bliver konsekvensen, at de ikke længere er omfattet af ferieloven, de vil ikke længere være omfattet af en overenskomst, de vil ikke kunne vælge tillidsrepræsentanter, der vil opstå problemer vedrørende arbejdsgivernes ledelsesret, de vil ikke få indbetalt ATP, de vil ikke være omfattet af ligebehandlingsloven, de vil ikke være omfattet af regler for sygedagpenge og barselspenge, de pågældende vil heller ikke længere være omfattet af al anden lovgivning vedrørende lønmodtagere.

Dertil kommer, at man ikke kan blive honoreret i forhold til præsteret arbejde. Det er måske det allervæsentligste. Vederlag kan ikke afgøres afhængigt af, hvor stor eller hvor lille en arbejdsindsats har været, idet det da ikke er

vederlag, men så er løn. Det vil alt andet lige nok betyde, at de fleste vil gå væsentligt ned i vederlag. Brandfolk, der gennemfører en udrykning, må altså tåle at blive honoreret med det samme beløb, uanset om indsatsen har varet 1 time eller 5 timer.

Det er lidt uklart, om forslagsstillerne mener, at alle forringelser, ved at brandfolk og redningsmænd ikke længere vil være lønmodtagere, skal afbødes, eller om det kun gælder for særlige områder, f.eks. arbejdsmiljølovgivningen. Hvis det gælder for alle områder, vil vi have den noget særprægede situation, at man ikke længere er lønmodtager, men alligevel skal nyde alle rettigheder og pligter. Hvis det derimod kun gælder for nogle områder, så hvilke?

Jeg antager dog, at de pågældende fortsat skal være omfattet af al lønmodtagerlovgivning, som de jo er det nu. Der skal altså foretages ændringer i et omfattende antal love for at stille dem, som om de fortsat er lønmodtagere. Overenskomster og valg af tillidsrepræsentanter vil så i øvrigt udgøre et særligt problem, idet disse forhold er reguleret ved aftaler mellem arbejdsmarkedets parter, og dette partsforhold vil umiddelbart ikke længere eksistere.

Jeg undrer mig over, hvorfor det netop er brandfolk, redningsmænd, strandfogder og digevagter, der skal undtages. Forslagsstillerne anfører, at det skyldes, at disse grupper udfører et særlig samfundsnytdigt arbejde. Jo da, selvfølgelig er det samfundsnytdigt at slukke brande, men samfundet betaler da også løn, som man ved overenskomster er blevet enig om. Og kan andre grupper af lønmodtagere ikke med samme ret anføre, at de udfører samfundsnytdigt arbejde?

Hvad vil f.eks. læger eller sygeplejersker, der ved siden af deres hovederhverv stiller sig til rådighed som lægevagter eller tilkaldevagter i forskellige sammenhænge, sige? Er det ikke også samfundsnytdigt? Og skal de i deres hovederhverv lade patienterne ligge for at undgå overarbejde, som kan medføre overførsel af overskydende timer?

Og fuldtidsansatte brandfolk er jo også omfattet af reglerne om timeoverførsel. Skal de ikke også undtages?

Og hvad med politifolk, ambulancefolk, hjemmehjælpere og reserveofficerer?

Sådan kunne jeg blive ved.

Og hvad skal der siges til de personer, der i dag udfører et hverv og modtager vederlag, men som vel godt kunne tænke sig at opnå sta-

tus som lønmodtagere uden egentlig at være det? Skal der f.eks. udbetales feriepenge og ATP til vidner og medlemmer af menighedsråd?

Uanset om en undtagelse gennemføres efter vederlagsmodellen, sådan som forslagsstillerne, men ikke brandfolkene ønsker det, eller den i stedet gennemføres ved en undtagelsesbestemmelse i arbejdsløshedsforsikringsloven – og lad mig minde om, at regeringen ikke kan støtte nogen af delene – så vil det have yderligere konsekvenser, idet der vil blive indført et nyt, banebrydende princip om, at der kan oppebæres arbejdsløshedsdagpenge for timer, hvor man er i arbejde.

Det udvalg, der i foråret 1997 arbejdede med denne sag, undersøgte bl.a. indtjeningen hos de berørte grupper, og det viste sig, at menige deltidsbrandfolk i 1996 i gennemsnit – og jeg understreger: i gennemsnit – tjente 35.611 kr., og at den højeste indtjening udgjorde 115.000 kr. For redningsmænd udgjorde indtjeningen i 1996 i gennemsnit mere, nemlig 38.700 kr., og den højeste indtjening her var 261.900 kr.

Forslagsstillerne er altså rede til at gennemføre, at uanset hvad en deltidsansat brandmand eller redningsmand tjener ved dette arbejde, kan han/hun modtage fulde dagpenge, 139.880 kr. årligt, ved ledighed i sit hovederhverv.

Uanset hvor meget f.eks. en deltidsansat brandmand har arbejdet i perioden forud for en ledighedsperiode, kan han/hun altså oppebære fulde dagpenge fra første ledighedsstidspunkt, og uanset at den pågældende i perioden forud for ledigheden har oppebåret indtægter ud over den sædvanlige overenskomstmæssige løn, som dagpengene skal kompensere for tabet af.

Så jeg kan vel tillade mig at fastslå, at det unægtelig bliver noget mere attraktivt at være arbejdsløs. Ja, man kan vel næsten frygte, at arbejdsløsheden vil stige, og det er i alt fald ikke regeringens mål, at det skulle være resultatet, og jeg håber heller ikke, at det er forslagsstillerne, men det kan det jo blive alligevel.

Det skal jo heller ikke glemmes, at hvis man er arbejdsledig, vil man have endnu bedre tid til at passe et deltidsjob som brandmand, og så vil man have mulighed for at tjene endnu mere og stadig oppebære den fulde dagpengesats på lige ved 140.000 kr. om året.

Det er vel logisk nok, at man ønsker at være undtaget fra reglerne om fradrag i dagpenge, og det forstår jeg da godt, men man har jo aldrig før været undtaget. Og når man ikke er undtaget fra disse regler, skyldes det faktisk,

har jeg fået oplyst – jeg var jo ikke med dengang – at Folketinget den 24. maj 1995 vedtog at gennemføre en regelforenklings på arbejdsløshedsforsikringsområdet gennem lov nr. 359 af 14. juni 1995 om ændring af lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. Og den lov blev vedtaget af et flertal bestående af de nuværende regeringspartier sammen med SF, CD og Enhedslisten. Bemærk to af de sidstnævnte!

Og jeg kan godt undre mig lidt over, hvilke forhold der nu gør det nødvendigt at omgøre den beslutning, og det hører jeg også meget gerne forslagsstillerne fra disse partier forklare. For det kan da ikke være risikoen for at blive arbejdsløs, der skulle være blevet større siden 1995 – tværtimod.

Det kan dårligt være overraskende, når jeg slutter af med at sige, at beslutningsforslaget ikke rummer forslag eller intentioner, som regeringen kan bifalde, hvorfor regeringen naturligvis ikke kan støtte beslutningsforslaget.

Poul Erik Dyrland (S):

Heller ikke Socialdemokratiet kan støtte dette beslutningsforslag, idet det efter vores opfattelse i ganske omfattende grad vil forringe forholdene for de ca. 3.000 deltidsansatte brand- og retningsfolk, vi har i Danmark. Og med den flotte indsats, som disse mennesker gør for alle os andre i hverdagen, fortjener de ikke en sådan behandling, som forslagsstillerne tiltænker dem – hvis forslagsstillerne da ellers mener, at forslaget skal gennemføres efter sin ordlyd, og det kan man jo have sine tvivl om. Men man må vel anse det for givet, idet forslaget stort set er en genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 88 fra den 20. december 1996.

B 88 blev aldrig behandlet her i Folketinget, idet forslagsstillerne blev enige med regeringen om at igangsætte et udvalgsarbejde, der nærmere skulle analysere de problemer, der lå til grund for fremsættelsen af B 88.

Den væsentlige begrundelse for fremsættelsen af B 88 var angiveligt problemer med at fastholde de deltidsansatte i jobbet og problemer med, at ingen søgte de ledige deltidsjob – alt sammen på grund af den måde, vore a-kasser er skruet sammen på, nærmere betegnet modregningsreglerne for dagpengene.

Men det fremgår ganske klart af den rapport, som udvalget har udarbejdet, at der ikke eksisterede fastholdelses- og rekrutteringsproblemer af sådan et omfang, at det efter Socialdemokratiets opfattelse kan begrunde, at man nu

genfremsætter B 88, godt nok i en lidt anden udgave, nemlig i form af det forslag, vi nu behandler.

Forslaget bærer tydeligt præg af, at forslagsstillerne både vil blæse og have mel i munden, idet de foreslår, at brandmændene skal have vederlag for deres indsats. For vederlag er noget, man giver for et hverv eller et borgerligt ombud, og aflønning er noget, man betaler for erhvervsmæssigt arbejde. Og aflønning er normalt overenskomstbestemt, hvilket også er tilfældet med de deltidsansatte brandmænd. Og i tilknytning til udførelsen af et erhverv gælder der en lang række lovgivninger, bl.a. ATP-loven og ferieloven osv., men personer, der vederlægges, er ikke omfattet af disse love.

Forslagsstillerne skriver godt nok i forslaget, at der ikke må ændres i brandmændenes lønmodtagerrettigheder, men det hænger altså ikke sammen, når man vil ændre det at være brandmand fra en erhvervsmæssig beskæftigelse til et hverv, der vederlægges med et fast vederlag fastsat af indenrigsministeren.

Forslagsstillerne skriver godt nok også i forslaget, at de ønsker, at de nævnte love fortsat skal gælde, men det ændrer jo ikke ønsket om, at brandmændene skal vederlægges, og det betyder altså, at den overenskomst, som brandmændene har med deres arbejdsgivere, ophæves ved lov.

Jeg har svært ved at forstå, hvordan SF og Enhedslisten kan være med til sådan noget.

Og et vederlag er netop kendetegnet ved, at det ikke må afspejle sig i den arbejdsindsats, der ydes, og det vil sige – som også indenrigsministeren var inde på – at fremtiden for brandmændene vil blive sådan, at de for en meget forskellig indsats i dagligdagen skal have det samme vederlag, for vederlag er jo ens for alle.

Den dybere årsag til dette her er, at nogle blandt forslagsstillerne har lovet brandmændene, at de skal fritages for at blive modregnet i deres arbejdsløshedsdagpenge, og det vil sige, at ledige, som har brand og/eller redning som hverv, inden for en uge kan slukke ildebrande eller rense op efter en olieforurening på en af vore strande i f.eks. 30 timer, uden at de pågældende skal modregnes på dagpengekortet.

Rapporten afslører, at de deltidsansatte brand- og retningsfolk i gennemsnit – som ministeren også var inde på – tjener ca. 35.000 kr. årligt. Men dette tal dækker over et spænd på lige fra 0 kr. til 110.000 kr. i årligt indkomst,

og masser af brandmænd tjener 70.000-80.000 kr. årligt. Og forslaget medfører, at sådanne personer ud over de førnævnte tal kan få udbetalt op til 140.000 kr. i arbejdsløshedsdagpenge på et år.

Er det virkelig forslagsstillernes mening, at det skal være sådan? Kan forslagsstillerne virkelig gå ud af denne sal og kigge samtlige andre arbejdsløse i øjnene med sådan en holdning in mente? Hvad vil forslagsstillerne sige til andre faggrupper, der kommer og siger, at de vil have ændret deres ansættelsesforhold og ønsker sig fritaget for modregning i dagpenge-ne?

Der er meget moral i det her, også i forhold til de andre store grupper af ledige, som må nøjes med de 140.000, og som i hvert fald den borgerlige fløj her i Folketinget den ene gang efter den anden fokuserer på og ved enhver given lejlighed jagter.

Som sagt kan vi naturligvis ikke støtte dette forslag. Det er simpelt hen for uigennemtænkt.

Flemming Oppfeldt (V):

Dette beslutningsforslag handler om de brave folk i vort samfund, nemlig de deltidsvirkende brandmænd, som kender lokalområdet, og som tilkaldes med minutters varsel, folk, som skal være stærkt motiverede for at slukke ildebrande, men som også må rykke ud på grund af falske alarmer. Og det skal de på alle tider af døgnet, og det skal de også og måske specielt juleaften og nytårsaften; så skal de være helt oppe på mærkerne. Og det er et farefuldt hverv at krybe ind i et brændende hus og redde liv og dernæst materiel, så man skal være motiveret og føle samfundsstolthed eller borgersind for at påtage sig et sådant hverv.

Beslutningsforslaget gælder også digemændene, som tilser digerne og medvirker, når der er stormflod. Det er vigtigt, at vi har brave folk på den yderste marsk, når stormen raser. Og det er vigtigt, at der findes retningsfolk både langs Vestkysten og langs andre kyster, som rykker ud, når skibe og kuttere kommer i havsnød. Heller ikke her kan vi tillade os en situation, hvor vi skal rekruttere folk langvejs fra, langt inde i landet, fordi vi måske ikke har de motiverede folk ude ved kysten. Det skal være kystens folk, der skal rykke ud, når havet viser tænder.

Se, de her folk forlanger ikke så meget. De forlanger ikke engang at blive kaldt hverdagens helte, selv om det jo er en slags hverdagens hel-

te, vi her har en debat om. De forlanger måske blot en smule respekt.

Tidligere stod folk i kø for at blive brandmand. Man skulle nærmest have familie i det hverv for at få adgang til det. Det gik i arv fra far til søn. Men nu er der problemer. Der er ikke kø længere. Folk gider ikke slukke brand og møde op til øvelser om lørdagen, hvis de ligefrem bliver økonomisk straffet for det. Og det er lige det, der sker, når en beskeden aflønning, som typisk ligger på 2.000-3.500 kr. om måneden, modregnes i éns understøttelse, når man bliver ledig.

De borgere, vi her taler om, er typisk beskæftigede. De er beskæftigede i lokalområdet, og de er dermed også beskæftigede i håndværk, og det er sæsonbestemt, og nogle gange er der altså nogle, der bliver ledige. Men ét er, at de bliver ramt af arbejdsløshed; noget andet er, at de oveni også straffes økonomisk, fordi de har påtaget sig denne lille, men vigtige opgave, og det så modregnes i dagpengeydelse.

Og hvem har skabt problemet? Ja, det har regeringen i virkeligheden, for som følge af et af de ganske få såkaldte regelforenklingsforslag, regeringen er kommet med, er der skabt fuldkomment kaos på området.

Må jeg nævne regeringens rapport fra marts 1997, udgivet af Indenrigsministeriet. Her sammenfattes de vanskeligheder, der opstår ved at kræve rekruttering af personel til disse samfundsvigtige hverv, og der er forskellige udtalelser, dels fra Falck og dels fra kommunerne.

Jeg vil tage udtalelserne fra kommunerne, for i rapporten har man sammenfattet, hvad en række kommuner mener om det her, og jeg lagde mærke til, at den socialdemokratiske ordfører sagde i sin indledning her, at der egentlig ikke var nævneværdige problemer, så nu vil jeg citere fra rapportens side 25:

»En stor andel af de adspurgte kommuner peger på rekrutterings- og fastholdelsesproblemer.

Det er generelt anført, at en stor del af de interesserede i forbindelse med rekruttering »springer fra«, når de bliver bekendt med de nye regler vedrørende arbejdsløshedsforsikring. Med andre ord opleves det, at rekrutteringsgrundlaget er blevet stærkt reduceret som følge af de nye bestemmelser.

Det er tillige, men i et mindre antal tilfælde, blevet anført, at en stor del af de nuværende deltidsansatte brandfolk har udtrykt, at de imødeser at ville overveje deres stillinger som del-

tidsansatte brandfolk, såfremt de bliver ledige i deres hovederhverv og således »rammes« af den nye bestemmelse.

Det er, hvad der står i regeringens egen rapport.

Vort beslutningsforslag er altså et forsøg på at løse problemet, for regeringen har jo ikke bidraget med noget, og der var heller ikke noget bidrag i de to indlæg, vi har hørt her i dag. Og regeringen siger faktisk et andet sted i rapporten, at den ikke umiddelbart har kunnet konstatere rekrutteringsproblemer.

Det er klart, at vi som forslagsstillere herefter ikke har andre muligheder end at fremsætte forslaget om vederlæggelse af de frivillige brandmænd på linje med den vederlæggelse, der sker, når man påtager sig et offentligt ombud, hvor man jo ikke er omfattet af reglerne for fradrag i arbejdsløshedsunderstøttelsen.

Så kan ministeren sige her fra Folketingets talerstol, at det er meget besværligt, men det er det, man en gang imellem også har en minister til, for vi fremlægger vore hensigter gennem beslutningsforslaget, og så må det være regeringen, der derefter kommer med detaljerne med hensyn til, hvordan de skal føres ud i livet, eller hvordan de kan føres ud i livet. Og jeg tror, de kan føres ud i livet ved et enkelt lovforslag og ikke ved at rette i 40 andre lovforslag.

Så kan man komme med sit skræmmescenarion om alt bureaukratiet og dermed måske skræmme organisationerne, men jeg tror altså, man kan gennemføre forslaget, som det ligger her. Og man kan altid indbygge et loft, så det ikke får en helt utilsigtet og urimelig bivirkning; der vil altid kunne laves et loft, så det ikke bliver 250.000 kr., der skal udbetales oven i arbejdsløshedsunderstøttelsen.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrland (S):

Jeg vil stærkt understrege, at jeg er enig med hr. Flemming Oppfeldt i, at de mennesker, vi her taler om, løser en meget vigtig opgave i vort samfund, en opgave, som vi skal sætte pris på, og en opgave, hvor de meget tit redder alle os andre ud af en knibe. Og jeg kan tale med om det, for jeg har selv været brandmand i 10 år, så jeg ved godt, hvad det handler om.

Men det, jeg egentlig ville sige, drejer sig om det regelforenklingsforslag, som hr. Oppfeldt henviste til.

Så vidt jeg husker, fremgår det af bemærkningerne til betænkningen til det lovforslag,

som Venstre og De Konservative stemte imod, at de stemte imod det med den begrundelse, at de regler, der forelå, ikke var skrappe nok.

Begrundelsen for, at man stemte imod det fra Venstres og De Konservatives side, var altså, at reglerne ikke var skrappe nok!

Og når nu forslagsstillerne ønsker at gøre tingene meget mere enkle, hvorfor er vi så ikke i den situation, at de i stedet havde fremsat et forslag om at ændre arbejdsløshedsloven? For det skriver de jo udtrykkeligt i forslaget at de ikke vil. Det, man lige har stået her og klandret regeringen for at have gjort, vil man ikke ændre på.

Hvorfor kommer der ikke et forslag om det i stedet for? Det havde der været mere logik i.

Brian Mikkelsen (KF):

For mig at se – men det kan godt være, at jeg er lidt subjektiv – har regeringen og Socialdemokratiet en utrolig dårlig sag.

Og regeringen og specielt de socialdemokratiske medlemmer af den ved ikke, hvad for et ben den skal stå på: På den ene side hører vi den nye indenrigsminister sige, at forslaget er meget lukrativt for de deltidsansatte brandmænd, og at det er helt urimeligt, så lukrativt det kan blive, og på den anden side hører vi et forsvar for brandmændene, hvor man siger, at det simpelt hen er for ringe for brandmændene.

Jeg ved altså ikke, hvad for et ben man fra regeringens side vil vælge at stå på: Er det for lukrativt, eller er det for ringe? Det kunne vi godt tænke os at høre en melding om.

Se, årsagen til, at vi er medforslagsstillere på det her forslag, er den ændring, der er kommet i loven, så at man som deltidsansat brandmand lige pludselig oplever, at man ikke får værdsat sin indsats, hvis man er så uheldig at blive arbejdsløs. Og vi vil blot have en tilbagerulning til de samme forhold, som der var før, og dér har vi så valgt den løsning, som vi føler teknisk set er den bedste.

Og på trods af dommedagsprofetierne og skrækvisionerne fra regeringens side er det altså den løsning, som et flertal af Folketingets partier synes er den bedste, og så synes jeg, det ville klæde indenrigsministeren at være lidt mere konstruktiv og ikke så bombastisk i sin melding, for det synes jeg bestemt ikke klæder den nye indenrigsminister, hvis han skal til at arbejde parlamentarisk her i Folketinget. Det er trods alt en lov, som indenrigsministeren skal leve med.

Det er blot et godt råd!

Det forslag, som vi har til behandling i dag, minder jo meget om det forslag, der blev behandlet i sidste samling, og derfor forstår jeg heller ikke, at embedsmændene klæder deres nye minister sådan på, og hvis jeg var minister, ville jeg i hvert fald tage en alvorlig samtale med mine embedsmænd om det.

For sagen er jo den, at nogle deltidsansatte brandmænd er kommet i en gevaldig klemme, og at forslaget så på den bedste og mest hensigtsmæssige måde, synes vi i hvert fald, forsøger at løse problemet.

Og der eksisterer jo allerede i dag nogle ordninger for de grupper, som omtales i forslaget, og som samfundet har stor glæde af, ordninger for den gruppe mennesker, som ved siden af deres hovederhverv vælger at yde en ekstra indsats for samfundet, for os alle sammen. Og det er ikke vores holdning, at mennesker, der vil yde en ekstra indsats, skal straffes.

Hvis vi tager dem, vi taler om i dag, som eksempel, hovedsagelig de deltidsansatte og frivillige brandmænd, så er det jo nødvendigt og rart for os alle sammen, at der er et effektivt beredskab i tilfælde af brand. Og der er ikke nogen tvivl om, at det danske brandberedskab fungerer fint og effektivt, og at det ikke mindst skyldes, at det er baseret på en frivillig indsats.

Det er altid et tegn på kvalitet, at motivationen er i top, og det har vi jo set et bevis for på det her område.

For det andet er det jo dejligt, at der er nogle, der engagerer sig og går med ind i et fællesskab, selv om de måske ikke lige scorer kassen på det.

Men det er jo godt, at de stadig væk kan yde en indsats for samfundet, hvis de vel at mærke også bliver påskønnet, og det er jo det, vi vil sikre ved forslaget: en påskønnelse i form af, at samfundet ikke straffer dem, som yder noget ekstra.

For på trods af alle de hårde ord, som er kommet fra indenrigsministeren, og på trods af de hårde ord fra den socialdemokratiske ordfører, straffer man jo netop de deltidsansatte brandmænd gennem den måde, som loven fungerer på i dag, og det er det, vi skal have rettet op på, og det er derfor, det her forslag prøver at sikre de nævnte gruppers stilling, hvis de skulle komme ud for arbejdsløshed i deres hovederhverv, og det vil sige, at vi vil have, at hvervet skal betragtes på samme vis som de andre

hverv, der er nævnt i bekendtgørelsen om fradrag i arbejdsløshedsdagpenge.

Der skal altså udbetales vederlag i stedet for løn, og der skal opnås en løsning på linje med løsningen for kommunalbestyrelsesmedlemmer. Det er en ordning, som fungerer godt.

Og man kan sagtens gøre det her på en fornuftig måde. Man kan jo sagtens skrive alle de forskellige delelementer ind i én lov, uden at det behøver at blive et stort spøgelse. Vi kunne hurtigt og nemt løse det problem, hvis vi havde en konstruktiv regering som medspiller.

Men jeg vil også godt slå fast – og det er vigtigt i hele denne diskussion – at vi ikke er villige til at ændre grundlæggende i principperne for dagpengereglerne. Det bør ministeren selvfølgelig også vide. Men vi vil ikke være tykholdede. Der skal være rimelighed i tingene.

Og i det her tilfælde er der altså tale om en gruppe mennesker, som er kommet gevaldig i klemme, og som samtidig udfører et meget vigtigt stykke arbejde for lokalsamfundet. Og det ville være en katastrofe for os alle sammen, hvis der ikke var den form for brandberedskab, og det samme kan man selvfølgelig også sige om de øvrige omtalte grupper.

Den rapport, der har været omtalt her, og som arbejdsgruppen vedrørende beslutningsforslag nr. B 88 afleverede for snart 10 måneder siden, underbygger også det argument.

Og på trods af meldingen fra ministeren og fra den socialdemokratiske ordfører skal jeg også hilse og sige – og det skulle ministeren måske høre efter, selv om han nu taler med sine embedsmænd – at Landsklubben for de deltidsansatte brandmænd støtter forslaget.

Så det argument, der blev brugt heroppefra, holder altså ikke nogen steder. Brandmændene er selv tilfredse med det her forslag.

Vi kan også se, at adskillige af de adspurgte kommuner udtrykker vanskeligheder ved både rekruttering og fastholdelse for de deltidsansatte brandmænds vedkommende, og hvis man får gennemført det her forslag, vil det problem blive løst.

Det er jo heller ikke overraskende, at en meget stor andel af de deltidsansatte brandmænd vil overveje deres stillinger, hvis de kommer ud i arbejdsløshed i deres hovederhverv. Det er ganske forståeligt.

Alene rekrutteringsgrundlaget viser, at det går den forkerte vej.

Desværre deler regeringen ikke den opfattelse, men jeg håber på, at den efter diskussionen i dag i salen vil have en anden holdning.

Derfor er det rart – vil jeg afslutningsvis sige – at et så stort flertal i Folketinget vil være fremsynet og tilpasse lovgivningen, så vi fremover sikrer ordentlige vilkår for dem, der ved en ekstra indsats vil styrke lokalsamfundet og hjælpe med at løse vigtige opgaver for os alle sammen.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Den konservative ordfører stillede det spørgsmål, om vi ikke kan finde ud af, om det her forslag er for ringe eller for lukrativt.

I Socialdemokratiet har vi den opfattelse, at forslaget rent faktisk er for ringe, for vi ved godt, hvad der kommer til at ske med de deltidsansatte brandmænd nu.

Og så vil jeg sige – og så højt, at man kan høre det på tilhørerpladserne – at hr. Brian Mikkelsen sagde her fra talerstolen: Vi vil gerne tilbage til de gamle tilstande.

Så vil jeg stille hr. Brian Mikkelsen dette spørgsmål: Hvorfor har forslagsstillerne så ikke bare fremsat et forslag om at ændre arbejdsløshedsloven, så vi dermed kom tilbage til de gamle tilstande? For det vil forslagsstillerne og i særdeleshed Venstre og De Konservative jo ikke. Det har hr. Brian Mikkelsen udtrykkeligt givet udtryk for her.

Nej, denne sag handler om, at nu skal regeringen pålægges at trække en løsningsmodel, som er betydelig ringere for brandmændene, ned over hovedet på disse brandmænd ved at indføre vederlæggelse for dem, og så er det regeringen, der bagefter får skylden for, at der er lavet noget skidt for brandmændene.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

En usandhed bliver jo ikke mere rigtig af at blive gentaget flere gange, vil jeg sige til hr. Poul Erik Dyrlund, og jeg vil godt tage – og jeg tror, jeg taler på alle forslagspartierne vegne, som jo trods alt udgør et flertal i Folketinget – at dette forslag ikke må forringe brandmændenes vilkår. Det handler jo om, at de skal have nogenlunde de samme vilkår som i dag.

Så selv om man gentager sin påstand gang på gang, er formålet med det her altså ikke at forringe deres vilkår. Formålet med forslaget er at sikre de deltidsansatte brandmænd nogle

ordentlige og anstændige vilkår og specielt at sikre, at de ikke bliver ramt, hvis de er så uheldige at blive arbejdsløse. Det er jo det, det hele handler om. Det er det, øvelsen går ud på.

Vi synes, vi har fremsat et fornuftigt forslag, som så godt som alle partier i Folketinget på nær – tilfældigvis – regeringspartierne støtter, og regeringen burde jo egentlig tage imod med kyskhånd og få løst det problem, for brandmændene er glade, og alle ville være glade, hvis regeringen blot var lidt mere konstruktiv.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Jeg synes, det er noget sniksnak og en gang hykleri, for hr. Brian Mikkelsen ved udmærket, hvad en vederlæggelse kommer til at betyde for brandfolk, og hvilke konsekvenser en vederlæggelse har, og at det bredt set aldrig kan komme til at få andre konsekvenser, end at brandfolkene bliver ramt.

Det er konsekvenserne, og det er i hvert fald konsekvenser, som vi fra Socialdemokratiets side ikke vil stå model til eller tage ansvaret for.

Det er ganske klart, at det er det, det handler om, og det er hykleri at sige andet, for man ved godt, hvad der vil ske.

Dorit Myltoft (RV):

Det Radikale Venstre kan ikke støtte dette forslag, og jeg kan undre mig over, hvad det er i dette forslag, der får så forskellige partier til at samle sig om det som et flertal uden om regeringspartierne, for det er jo partier, der normalt har svært ved at samles om arbejdsmarkedspolitiske forhold.

Der er her nærmest tale om en underminering af reglerne om arbejdsløshedsforsikringen, og det er svært at se, hvad der begrundes, at netop disse faggrupper skal trækkes frem foran andre mennesker med lignende udrykningsstjenester. Ministeren nævnte f.eks. læger, sygeplejersker og ambulancefolk.

Det Radikale Venstre kan altså ikke støtte forslaget.

Tom Behnke (FP):

Lægerne og sygeplejerskerne bliver trukket frem her, men jeg tror, det er de færreste, som i deres dagligdag er tømrere eller snedkere eller maskinarbejdere, der i deres fritid er deltidslæger eller deltidssygeplejersker. Jeg tror, det meget sjældent, man oplever dét. Men lad det nu ligge.

Det, der er tilfældet med dette forslag, er jo, at forslagsstillerne – som vel at mærke udgør et meget klart flertal i Folketinget – har ét eneste ønske, og det er, at disse mennesker, som yder en meget stor indsats her i samfundet, ikke skal lide et tab i forbindelse med deres indsats, blot fordi de går hen og bliver arbejdsløse. Så simpelt er det, og så simpelt blev det fremlagt over for regeringen sidste år.

Vi havde så håbet på, at regeringen i det udredningsarbejde, der er lavet, var gået målrettet efter at finde ud af, hvordan man kan nå det mål uden at ødelægge en hel masse andet. Men regeringen har misbrugt sin magt til at lade udvalget finde frem til alle dårligdommene ved det her og fremhæver kun dårligdommene og bruger dem til at afvise forslaget.

Det er ikke hensigtsmæssigt, at en regering gør sådan noget. For sagen er jo, at der er et flertal i Folketinget, som ønsker at gennemføre denne ordning, og det vil sige, at ordningen bliver gennemført, og så kunne regeringen jo lige så godt spille med og sige: Vi er enige, så lad os prøve, om vi ikke kan lave en eller anden model. Og dér er jeg sikker på, at regeringen og regeringens embedsmænd er de bedste til at gøre det. Så spil dog med!

Det, der er tale om, er jo, at disse deltidsbrandmænd – ofte ved siden af deres faste arbejde – hver eneste dag står til rådighed. Hvis alarmen går, er de klar til at rykke ud med ganske få minutters varsel. Det er de hele tiden indstillet på, og det vil sige, at det er en livsstil og ikke bare noget, de gør i en uge eller 14 dage, fordi de synes, det er sjovt. Det er en livsstil, de siger ja til.

Og brandfolk – hvad enten de er deltidsansatte eller fuldtidsansatte, skal det jo siges – yder en indsats med risiko for deres eget liv og helbred. Sådan er det.

Men ud over at de risikerer deres eget liv og helbred, er det alt andet lige også en meget stærk psykisk belastning, disse mennesker kommer ud for i mange situationer, f.eks. når de kommer ud til trafikdræbte, der er mast helt inde i en lille Morris Mascot, eller lignende, eller når de kommer ud til en lejlighed, hvor der er indebrændte, og sådan noget. Det er bestemt ikke rart.

Det er jo også derfor, man får et beløb for den indsats, man yder, får nogle kroner som anerkendelse for det arbejde.

Jeg tror slet ikke, de penge i dag overhovedet står mål med den indsats, der bliver ydet, vil

jeg så sige, men man får dog et eller andet beløb som en anerkendelse for den indsats, man yder.

Jeg har tidligere sagt, at det er en skilling, man får for det, men det kan man vel ikke kalde et par tusinde kroner om måneden. Men lad det nu ligge.

Det er også lige så klart, at hvis ens indsats som deltidsbrandmand har karakter af fuldtidsarbejde og man har så megen deltidsbrand, at man tjener over 200.000 om året, så må det jo være en fuldtidsbeskæftigelse.

Jeg tror ikke, at de, der, som det blev nævnt fra rapporten, har en indtægt på over 200.000 kr. om året ved det her, har fuldtidsarbejde ved siden af. Så tror jeg i hvert fald ikke, at de sover ret meget.

Det, vi jo taler om her, er de mennesker, som har et fast arbejde, og som stiller sig til rådighed og så tjener lidt ved siden af som deltidsbrandmænd. Så oplever man det besynderlige, for mig at se, at den dag de bliver arbejdsløse, skal det, de får ved at yde en indsats som frivillige brandmænd ved siden af det at være arbejdsløs – det foregår i øvrigt meget ofte om natten – pludselig modregnes i den indtægt, de har som arbejdsløse.

Det vil sige, at den anerkendelse, man lægger i det, at de tager ud frivilligt og er med til at redde menneskeliv og værdier, pludselig bliver modregnet. Det er sådan, at den anerkendelse ikke længere kommer oveni.

Det er egentlig bare den problemstilling, jeg synes man skulle gøre op med og sige: Den, der er fuldtidsansat tømmer og bliver arbejdsløs, får nu understøttelse i stedet for. Da han var fuldtidstømmer og havde et deltidsbrandmandjob ved siden af, fik han de håndøre oven i sin løn, og det skal han egentlig også blive ved med at have. Så simpelt er det.

Det kan godt være, at vi på et eller andet tidspunkt kommer i en eller anden ideologisk infight om, hvor grænsen så skal lægges, for så kunne man måske tage nogle andre med. Man kunne også tale om dykkerberedskab i havne og sådan noget. Det kunne godt være, man kunne komme ind på sådan noget. Men jeg synes, at det med den personkategori, vi har lagt ind i forslaget, er meget vel afgrænset, hvad det er for personer, vi taler om. Og dermed er det ikke alverden af andre ting, der kan komme med ind her.

Jeg havde egentlig håbet på, og det håber jeg stadig væk lidt på, at indenrigsministeren ville tage ordet igen under denne debat og komme

herop og sige: Jamen det er så i orden. Ministeren erkender, at der er et flertal i Folketinget, så lad os få det bedst mulige ud af det. Det er mit håb til ministeren.

Jeg siger ikke, at det forslag, der ligger på bordet, er verdens bedste forslag og tager højde for alting. Det tror jeg faktisk ikke forslaget gør. Det er også derfor, det er et beslutningsforslag. Det er jo netop for at tilkendegive nogle holdninger til tingene, og så må regeringen komme med de konkrete paragraffer.

Jette Gottlieb (EL):

Dette beslutningsforslag behandler jo et dilemma, et dilemma, der er opstået, fordi vi har opbygget et fuldstændig gennemrestriktivt dagpengesystem, sådan at det reelt er umuligt at fortsætte med frivilligt arbejde, hvis man mister sit fuldtidsjob. Det gælder f.eks. også for folk, som deltager i skolebestyrelser eller i ungdomsarbejde og sådan noget.

Samtidig er der ofte tale om paradoksproblemer, hvor man på den ene side modregner det, som folk eventuelt får, men samtidig ikke lader det tælle som timer. Det vil sige, at der er indbygget en masse paradoksproblemer i hele den meget store gruppe af folk, der foretager sig noget andet end at sidde med hænderne i skødet, mens de er arbejdsløse.

De mennesker, der slukker brande frivilligt, bliver ramt af timeoverførselsreglerne, og det er i virkeligheden nok det største problem. De bliver trukket i dagpenge, hvis de bliver tilkaldt inden for de seneste 13 uger før ledigheden. Det er det, vi synes er et problem.

Vi synes, det er et stort problem, at man ikke anerkender det arbejde, som de folk udfører. Og når regeringen så heftigt afviser diskussionen, afviser de samtidig, at der overhovedet er et problem. Det kan jeg faktisk ikke helt forstå.

Derimod er jeg helt enig i, at en løsning er overordentlig kompliceret, for i det øjeblik man åbner for en gruppe og får deres undtagelser, så er der selvfølgelig mange andre, som også kunne ønske sig en fritagelse.

Det er ikke vores hensigt, ligesom det heller ikke er formålet, at en enkelt gruppe skal have lov at beholde store indtægter svarende til næsten fuldtidsarbejde ved siden af dagpengene, selvfølgelig ikke. Men vi mener simpelt hen, at der her er tale om en slags borgerligt ombud af en helt særlig og samfundsnyttig karakter. Vi mener derfor også, at det er afgørende, at de frivillige brandmænd ikke stilles ringere i for-

hold til f.eks. arbejdsmiljølovgivning eller andre ting, fordi de eventuelt går fra løn til vederlag.

Hvis regeringen kan finde andre tekniske løsninger på problemerne, så er det helt fint med os. Men det kræver altså, at regeringen på en eller anden måde overvejer problemet konstruktivt og ikke så galsindet, som det hidtil har lydt.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Jeg har et par enkelte spørgsmål til fru Jette Gottlieb.

Kan man forvente, at forslagsstillerne efterfølgende kommer og også vil have fritaget folk, der som deltidsbeskæftigelse deltager i ungdomsarbejde? Det kunne jo være interessant at vide. Det var et af de eksempler, som fru Jette Gottlieb jo nævnte.

En anden ting er, at der jo indtil nu er et flertal for – det fremgår jo også af forslaget – at disse brandfolk skal have vederlæggelse i stedet for en overenskomst. Hvordan har Enhedslisten det med, at man her i dette Ting via lovgivning fratager en lønmodtagergruppe – endda en ikke helt lille lønmodtagergruppe – deres overenskomst, således at i hvert fald den del af lønmodtagerrettighederne, der er forbundet med at have en overenskomst, og hvad dette medfører, tager man fra dem, og at det er indenrigsministeren, der fremover skal fastsætte størrelsen af vederlæggelsen?

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Til det første spørgsmål vil jeg sige, at det stod vist ikke helt godt til med hørelsen, for det, jeg sagde, var, at der er mange paradoksproblemer i vores arbejdsløshedslovgivning, men jeg sagde udtrykkelig, at vi ikke med det her forslag ønsker at lave generelle undtagelser. Derfor kan jeg selvfølgelig svare, at nej, det er ikke hensigten. Det kan siges meget klart.

Med hensyn til det andet problem så tror jeg i virkeligheden, at det, der her skiller, er spørgsmålet, om man opfatter det her arbejde som fuldstændig almindeligt lønarbejde, i bijob ganske vist, på lige fod med alle andre ting. Det er rigtigt, at der måske for nogle er et element af, at det ligner fuldstændig almindeligt lønarbejde, men i langt hovedparten af tilfældene er der altså tale om noget andet, og det er derfor denne gruppe er helt speciel.

Og det er med udgangspunkt i sådan nogle problemer, at vi har ønsket at rejse diskussionen, og hr. Poul Erik Dyrlund ved jo udmærket godt, at de problemer er kommet frem i alle mulige andre sammenhænge. Det er jo derfor, han også går ind i diskussionen om overførsel af timer og den slags ting. Det er jo en helt særlig situation.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Jeg savner faktisk et svar fra fru Jette Gottlieb på mit direkte spørgsmål. Det kan godt være, det er en særlig gruppe. Lad det så være en særlig gruppe, og lad os så indføre nogle særlige ordninger for de brandmænd.

Jeg er sikker på, at brandmændene ønsker at bevare deres overenskomst og deres overenskomstmæssige rettigheder. Hvordan har Enhedslisten det med at skulle fratage brandmændene en overenskomst med de lønmodtagermæssige rettigheder, der følger med en overenskomst?

Formanden:

Så er det hr. Aage Frandsen som ordfører for forslagsstillerne.

Aage Frandsen (SF):

Hvis man har den tilgang til det spørgsmål, som vi diskuterer i dag, at der ikke eksisterer et problem overhovedet, så kan man måske nok forstå regeringens holdning til spørgsmålet i dag og tidligere, og det samme gælder også Socialdemokratiet og De Radikale.

Det kunne man selvfølgelig spørge efter: Mener man overhovedet ikke, at der er et problem? Eksisterer der slet ikke et problem på det her felt, som man heller ikke behøver at løse, for så har man haft det lidt enkelt med det. Mit indtryk er, at man rent faktisk ved, der er et problem.

Det næste spørgsmål er: Mener man, at tingene skal være så enkle og så ensartede? Og anerkender man ikke, at der er forskel? Det er jo det, vi oplever, når man siger, at der er vederlag på den ene side og lønarbejde på den anden side. Det, vi diskuterer her, er noget, der entydigt hører hjemme i lønarbejde.

Jeg vil erindre regeringen om, at regeringens forgænger igennem mange år holdt på, at det slet ikke kunne lade sig gøre at fritage de mennesker, der havde vederlag, for at få fradrag i dagpenge. Det var simpelt hen umuligt. Det var

en mangeårig kamp, som vi førte her i Folketinget. Socialdemokratiet var nærmest imod. Efterhånden var de lidt mere for. Det Radikale Venstre var som en del af regeringen på et tidspunkt klart imod, og den daværende borgerlige regering var imod. Det kunne slet ikke lade sig gøre at se bort fra det. Det viste sig rent faktisk, at det kunne det godt. Og det er jo sådan i virkelighedens verden, at hvis man vil, så kan man jo lave reglerne sådan, at de er rimelige.

Det forudsætter selvfølgelig, at man fra regeringens side er indstillet på at gøre det, men vi er helt sikre på, at den nuværende indenrigsminister, som er et fornuftigt menneske med forståelse for virkeligheden, godt kan finde ud af det her.

Så kommer det næste spørgsmål: Hvorfor er de noget særligt? Det er der andre, der har været inde på. Det mener vi de er, og det var også derfor, der i sin tid var en undtagelse for dem i arbejdsløshedslovgivningen. Det var jo ikke tilfældigt, at de var undtaget. Det var jo, fordi man egentlig syntes, de var noget særligt. Det er en gruppe af mennesker, når det drejer sig om dem på deltid, der får 35.000 kr. i gennemsnit, som det er nævnt. Det er sådan set rimelig interessant. Det er betydelig mindre end kommunalbestyrelsesmedlemmer, som får 60.000 kr. i vederlag. Så det er jo ikke noget med, at det er en kæmpehyre, man får i gennemsnit. Det er det under ingen omstændigheder, tværtimod. Det er der jo ikke tale om.

Det betyder så ikke, at der ikke er problemer i det. Det er der i høj grad. Når det er såværet spørgsmål, man skal løse, er det også svært at løse problemerne. Man kan f.eks. tænke på, hvordan indenrigsministeren kan lave lovforslag, hvor hånden godt nok ikke er helt heldig med hensyn til det tekniske omkring indvandrerspørgsmål, udlændingelov og sådan noget. Nej, jeg synes ikke, det er imponerende. Jeg er ikke jurist, og netop derfor synes jeg ikke, det er imponerende. Det er ministeren heller ikke, og det kan være derfor, ministeren synes, at det er imponerende. Det ved jeg ikke.

Men man kan jo selvfølgelig løse problemet.

Hvis vi tager et par af spørgsmålene: Jeg kan forstå, at regeringen entydigt definerer begrebet vederlag som et fast beløb, som alle skal have. Men sådan behøver man ikke definere det. Der er ingen, der siger, og vi har ikke sagt, at det er vederlag helt magen til det, som kommunalbestyrelsesmedlemmer får.

Det næste spørgsmål er: Er den type vederlag, vi taler om her, et, som staten fastlægger? Nej, det behøver det ikke at være. Nej, det behøver det ikke at være. I en lov kan man jo fastlægge mange ting, også ting, man ikke hidtil har set. Derfor kan man for det første godt have et beløb, som er forskelligt, selv om det godt kan være, vi så ikke længere skal kalde det vederlag, men så må vi finde på et andet ord. Det er ikke besværligt.

Man kan sagtens lave overenskomst for det her. Det skal vi ikke gøre her fra Folketingets side. Det, vi skal dække ind, er en række af lønmodtagerrettighederne, som vi kender i dag. Når det drejer sig om at sikre, at der bliver en overenskomst på feltet, så er det ikke os. Vi lovgiver ikke om overenskomster. Det er organisationerne, der skal sørge for det.

Det er så også et spørgsmål, om vi vil løse de her problemer, og om vi vil gøre det i ordentligt samspil.

Jeg oplever tit her i Folketinget, at jeg er i mindretal. Det er næsten pr. definition rollen som opposition at være i mindretal, og jeg synes tit, at flertallet mener noget forkert. I det her tilfælde er jeg en del af et flertal, og jeg vil gerne sige til regeringen, at jeg synes, den må løse det her problem. Vi er ikke interesseret i bare at tromle det frem. Det kan vi gøre ved afstemningen. Vi er interesseret i at finde en model, men intentionen i det foreliggende forslag med de praktiske løsninger, som vi gerne vil have, går vi efter, og at det skal ske i samspil med de mennesker, det drejer sig om. Så mener jeg godt, man kan finde ud af det.

Regeringen kan vælge at sidde med armene over kors, men det ved jeg helt sikkert slet ikke er indenrigsministerens måde at arbejde på, og det er slet ikke ministerens stil. Jeg kan slet ikke se, at ministeren kan se sådan ud. Nej, det kan indenrigsministeren ikke, og derfor er jeg helt sikker på, at det bliver et samspil. Det må vi finde ud af. Vi havde jo en seance sidste forår, hvor vi prøvede på det, og der synes jeg ikke, at det gik så godt. Vi fik rapporten ud af det – det var fint – men vi nåede i hvert fald ikke længere på det tidspunkt.

Vi havde så håbet på, regeringen var kommet med nogle løsninger. De kom ikke, og det er derfor, vi har taget det her initiativ, og det er selvfølgelig lidt usædvanligt, at samtlige partier uden om regeringen er enige. Det er jo sådan, at det denne gang endda er flere partier, for sidste gang følte CD sig bundet i forhold til regerin-

gen. Det gør man ikke længere, og det er derfor, at det er alle partierne.

Det må da også hos regeringen efterlade et eller andet. Kan så mange herinde i Folketinget være helt galt afmarcheret? Ja, det kan man. Bare fordi man er i flertal, har man ikke ret, men har man et flertal, så får man jo ret.

Det skal vi finde ud af i fællesskab. Vi har nogle gode hensigter, vi har flertal, regeringen er kommet med nogle bemærkninger til det, og vi er ikke så høj..., et eller andet, at vi ikke lytter. Men intentionerne i det har vi flertal for at gennemføre, og det vil vi gerne gøre.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Jeg synes ikke, hr. Aage Frandsens sammenligning med fritagelse for modregning for kommunalbestyrelsesmedlemmer kan bruges i denne diskussion. Kommunalbestyrelsesmedlemmerne har jo vederlæggelsen i forvejen, og jeg tog diskussionen på modregning af dagpenge.

Her går man den anden vej og siger, at vi skal have lavet en vederlæggelse i lighed med den, kommunalbestyrelsesmedlemmer får. Jeg kan ikke læse det forslag anderledes: De skal have en vederlæggelse på samme måde som kommunalbestyrelsesmedlemmerne. Men så står hr. Aage Frandsen heroppe og siger: Ja, på den ene side det andet og på den anden side sådan, og vi kan måske nok finde ud af det osv.

Vi er da nødt til at forholde os til det forslag, der er fremsat, og dér står: vederlæggelse i lighed med kommunalbestyrelsesmedlemmer. Og vederlæggelse er nu engang vederlæggelse, og det har ikke noget at gøre med aftale, eller vi kan måske finde på at kalde det noget andet nu.

Vi er nødt til at forholde os til det forslag, der er fremsat. Så fair må man da være fra forslagsstillernes side, at det er det, vi gør, og det har altså de konsekvenser, vi har peget på her. Jeg mener faktisk, at jeg står og slås for brandmændenes sag her. De konsekvenser, der er ved en vederlæggelse, er brandmændene ikke tjent med, i hvert fald ikke.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Det er helt fair, at hr. Dyrlund forholder sig til forslaget, som hr. Dyrlund læser forslaget. Det er helt i orden. Det, vi vedtager på et tidspunkt ved anden behandling af beslutningsforslaget, er et beslutningsforslag med det, der er afgivet i form af en betænkning om, hvordan beslut-

ningsforslaget ønskes udmøntet. Vi forholder os til den tid til, hvordan det præcis er, vi gerne vil have det udmøntet. For det vil da være tåbeligt, hvis hr. Dyrlund eller indenrigsministeren eller andre har gode bemærkninger til os, at vi ikke tager dem med ind. Der er også ting, vi ikke har nævnt, som det kan være relevant at nævne, f.eks. i forhold til det dér med overenskomster.

Så vil jeg godt lige sige, som indenrigsministeren tidligere har sagt, at der er ingen, der ønsker det her forslag, hverken den ene eller den anden, men det er det, som de mennesker, det drejer sig om, brandmændene, ønsker som det næstbedste. I virkeligheden ønsker de noget andet, nemlig en fritagelse i arbejdsløshedsloven, men det mener vi af forskellige grunde ikke er rigtigt at indføre.

Vi mener, at når vi skal udmønte det her, så er det i form af en betænkning, hvor vi har lyttet til hr. Dyrlund. Derfor takker vi selvfølgelig ikke hr. Dyrlund for hans afvisning af forslaget, men for hans fornuftige argumenter, som vi selvfølgelig altid lytter til, lige så vel som vi regner med, at hr. Dyrlund lytter. Og så er vi i den helt særlige situation, at hr. Dyrlund skal lytte på grund af flertallet.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Jeg lytter gerne, ingen tvivl om det, men det, det her jo handler om, er, at man kan vælge forskellige modeller, og det, der undrer mig meget – det kommer faktisk som en overraskelse for mig – er, at hr. Aage Frandsen står her og udtrykker modstand imod at stille forslag om at lave ændringer i arbejdsløshedsloven.

Det er ellers det, vi bliver bombarderet med hver evig eneste dag fra SF's side, men ikke i denne her sag. Nej, for så kan man ikke holde sammen på flertallet. Det er præcis det, det handler om. Så har man nemlig ikke dem dér-ovre i højre side af salen med længere, som jeg sagde under bemærkningerne til den konservative ordfører. Det er jo egentlig pudsigt, at SF lige pludselige tager den kovending, men det, der er sandheden, er, at så kan hr. Aage Frandsen nemlig ikke komme til at foreslå ændringer, for han kan ikke skaffe flertal, og det er problemet for hr. Aage Frandsen.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

I livet kan man vælge at gå efter det optimale. Man kan også have den opfattelse, at der er to

muligheder, og man skal vælge den ene eller den anden. Det er det, vi stod over for. Havde muligheden for at samle et flertal været til stede, så tror jeg da også, hr. Dyrlund ville have gjort det frem for at sige: Jeg vælger den anden løsning. Det er ikke, fordi jeg vælger den ene frem for den anden. Jeg vælger selvfølgelig den løsning, hvor der er mulighed for at lave et flertal. Sådan er det. Jeg tror også, hr. Dyrlund ville gøre det. Det er sådan set derfor, vi er herinde, nemlig for at skabe flertal for nogle ting, og derfor må vi også kunne finde ud af det her sammen.

Regeringen har nogle argumenter mod nogle ting. Vi er blevet klogere, men vi har flertallet, og det misbruger vi ikke, men vi bruger det selvfølgelig.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Jeg skal blot, hr. formand, takke hr. Aage Frandsen for de meget kloge ord om henholdsvis bedste og næstbedste løsninger. Det skal jeg huske ved enhver lejlighed, når vi i øvrigt skal diskutere arbejdsløshedslovgivning med SF fra denne her talerstol.

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen):

Da det er første gang, jeg sådan rigtig har en sag, der er lidt debat om uden om indvandrere og flygtninge, er det jo ret interessant. Det må jeg sige.

Hr. Flemming Oppfeldt omtalte brandmændene og de andre grupper her som nogle meget nyttige personer. Det var en meget smuk omtale. Jeg er fuldstændig enig. Jeg kender for øvrigt en del til problemet fra, hvor jeg kommer fra. Der er ingen tvivl om, at det er samfundsnyttigt. Der er ingen tvivl om, at det er folk, der står til rådighed på tider, hvor andre slapper af. Det er helt i orden. Man kunne måske spørge, og det var der i øvrigt også en, der gjorde, om den løn, de nu har aftalt, er stor nok. Men det er altså ikke det, der er til debat for øjeblikket, men alligevel kunne man måske overveje det.

Jeg vil gerne til hr. Brian Mikkelsen sige, at det godt kan være, at brancheorganisationen nu tiltræder det her, men det gør kommunerne og Falck ikke. Det står også, så vidt jeg ved, i samme rapport eller i bilagene til. Så vi er altså i et dilemma. Jeg skal nok vende tilbage til det, der blev sagt fra SF's ordførers side.

Vi har en organisation, der, fordi vi fik fjernet et gode, de havde for et par år siden, nu despe-

rat, synes jeg, prøver at få nogen til at komme med noget andet, og de har nok også fået nogle løfter derom. Det er forståeligt, at de hurtigt tilslutter sig nogle, der vil gøre noget for dem. Det ville jeg også gøre, hvis jeg var brandmand. Lad mig nu bare være ærlig, det er da klart.

Men den, der har det største problem her, er faktisk regeringen, for vi har et flertal imod os, og det er noget jeg synes jeg har lidt forstand på. Hvis man har et flertal imod sig, så må man se at undgå det. Jeg vil ikke løfte sløret for, hvad jeg vil komme med, men jeg vil dog sige, at jeg synes trods alt, både fru Jette Gottlieb og hr. Aage Frandsen gav visse åbninger, som kunne tyde på, at vi måske godt kan finde en løsning.

Jeg har også bemærket det her med at have ret og så det her med at få ret, hvis man vedtager noget. Det gør et vist indtryk på mig. Jeg vil også gerne have ret, og jeg vil gerne forhandle mig frem til den ret.

Jeg er lidt ked af, at hr. Aage Frandsen nu synger med på den borgerlige fløj om, at mit flygtningeforslag, der ellers ikke er til debat nu, ikke er godt. Det er et godt forslag, men det drøfter vi i næste uge.

Men jeg vil kun sige, at jeg selvfølgelig vil gå positivt ind i det, og jeg vil godt anerkende, der er et problem, som der var nogen, der spurgte mig om. Det vil jeg godt anerkende: Der er et problem. Der er i hvert fald det problem, at når man en gang har givet et gode til nogle folk og man tager det fra dem, så har de det ikke så godt, og det er da i alt fald et af problemerne.

Jeg forstår, at man ikke kan gå tilbage til det gode, for det er der slet ikke flertal for, og jeg tror såmænd heller ikke, at jeg dér, hvor jeg kommer fra, har nogen særlig medvind for det. Men hvis man aldrig havde fjernet det, man engang havde givet, så havde den sag nok ikke været her, så det må vel stadig væk ligge og simre en lille smule.

Jeg håber, vi finder en løsning for disse grupper her.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Medlemmer af Folketinget Ole Donner (DF), Kristian Thulesen Dahl (DF), Pia Kjærsgaard (DF) og Poul Nødgaard (DF) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til statsministeren:

»Vil regeringen oplyse, hvorfor man ikke vil ændre loven om taxikørsel, når man erkender, at loven er sjusket, og at det juridiske arbejde ikke er tilfredsstillende?«
(Forespørgsel nr. F 35).

Folketingets næste møde afholdes i morgen, fredag den 16. januar 1998, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 19.56
